

Sygn. akt V CSK 278/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku T. S.A. w K.
przy uczestnictwie A.G., L.K. i E.K.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników: E.K. i L.K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników postępowania L.K. i E.K. od postanowienia Sądu Okręgowego w L. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek na pierwszej ze wskazanych przyczyn kasacyjnych. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Takim zagadnieniem jest, w ocenie skarżących, kwestia, czy decyzja administracyjna o pozwoleniu na budowę linii elektroenergetycznej na nieruchomości osoby fizycznej stanowi dla przedsiębiorcy przesyłowego tytuł prawny do korzystania z tej nieruchomości uniemożliwiający mu nabycie w drodze zasiedzenia służebności przesyłu.

Ta kwestia jest już jednak rozstrzygnięta w dotychczasowym orzecznictwie przyjmującym, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie tworzy tytułu prawnego do korzystania z cudzej nieruchomości, w tym także w zakresie treści służebności przesyłu, a ich wydanie nie przesądza dobrej wiary podmiotu, który na cudzej nieruchomości wybudował urządzenia przesyłowe i korzystał z nich w zakresie treści służebności przesyłu (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15, OSNC 2016, nr 12, poz.138, z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 29/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 64, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r., IV CK 82/05, niepubl., z dnia 29 stycznia 2008 r., IV CSK 410/07, nie publ., oraz z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 594/08, "Palestra" 2009, nr 9-10, s. 254). Wskazana przez skarżącego uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13, (OSNC 2014, nr 7-8, poz.68) dotyczy wykonywania przez przedsiębiorcę przesyłowego uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (jedn. tekst: Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.),

a nie decyzji pozwoleniu na budowę, stąd nie odnosi się do realiów rozpatrywanej sprawy. Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. W tej sytuacji orzeczono jak w sentencji.

jw